

Fennivals

Núm. 73

Barcelona 27 Abril 1913

EL SOMNI DE JESÚS, QUADRO PLÀSTICH

LA DIADA DE SANT JORDI

ENCIMAT en el lloch més alt de la ciutat qui du al front corona de comtesa, s'ha dexondit avuy el vell palau sever, besat pel sol d'Abril.

Els fays de llum se filtren rients per les paràboles de les randes de pedra; acaronen els lloms de les gàrgoles, y daurant les lloses del pati ogival, admirable, hi fan espurnejar l'or de les taronges madures, entre les esmeragdes del fullatge dels vells tarongers.

El Palau de la Generalitat Catalana està de festa, car és avuy Sant Jordi.

Sant Jordi, ardit y gloriós cavaller, Patró de Catalunya.

Y l'antiga maysó que la hermosa imatge guarda ab sa valenta actitud de deslliuransa, vessarà avuy de perfums de primavera, de gays colors y d'alenades de Patria.

Les històriques pedres semblen totes joyoses d'aquesta festa anyal qui en poètica y santa tradició fa esclatar sota l'ombra freda de les voltes, el més gentil, el més florit y aromós dels jardins.

Sant Jordi, benvingut siàu, vos qui'ns porteu l'esclat de les roses y renoveu en nostres cors el ressò d'un cant d'amor a la patria catalana.

Arreu, arreu... guaytèu... Es una vera inundació de roses. Roses a dalt, en la Capella, entorn de la imatge venerada per tots els catalans. Roses abaix, sota les voltes grises, hont les floristes no reposen un instant d'apomellarles.

Roses y més roses encar; en les mans de les dones y dels infants; sobre'l pit de les donzelles, — en les galtes jovensanes, — en manats y garlandes cobrint els lleugers capells d'estiu.

Roses blanques, immaculades com la neu de les congestes; lleument matisades de gròchs y de carmins; de tons carnosos, ò ataronjades, flayrant bo la fruyta novensana; de pètals de vellut; de tant carmesines, moradoses; cantant en tota la gama dels rosers; enclotades les poncelles en nius de fina molsa; riques dels aromes més esquisits, belles dels contorns més purs entre fullatges verts y bronzejats; grans les unes com peonies superbes; xiques les altres y totes delicades y fines, apomellades com ombres d'hortensia...

¡Oh Rosa, Rosa, festa dels ulls y gala dels sentits, tu qui desde'l regnat dels teus jardins

en flor ets vingut a portar ta gràcil poesia de Natura en les centuries de pedral! Tu, per demunt de les velles tradicions, enlayres lo teu encís de sobirana y escampes per tot, generoses sentors de vida nova; tu qui portes en cada corola un recort del cel blau y del lliure oreig dels camps y dels jardins, y'n fas ofrena avuy a n'aquexes grandeses sempre vives de les edats mortes... benehida sies!

Benehida sies, oh Rosa, qui ab Sant Jordi gloriós, Patró de flors y de creencies pures, veniu per l'Abril a parlar als catalans de renaxenses.

Els florons gòtics de la vella escala del pati semblen rejoyenits; els finestrals llampeguen ab esclat de pedreria. Y allà dalt, retallades sobre'l plafó d'atzur, les gàrgoles fantàstiques riuen d'un riure bonatxó.

En les sales severes, immenses, habituades a les togues tristes, als parlaments oficialment buyts, avuy s'extremeix, voluptuosa, cortisana, la onada de sedes clares, de joyes brillantes, de plomatges gràcils, de flors policromades.

Y'ls somriures de festa, els murmuris amorosos, les franques rialles de l'amistat, els esguards de passió, les frevolitats escayentes semblen haverse congregat per a fondre en aqueixa ràpida y esclatanta visió anyal de vida y alegria, l'eco dels sospirs y de les quexes, de les miseries, desesperes y odis a qu'estan avesats aquells murs entre'ls quals, — vivent anacronisme, — s'aponcella la flor de les verges y maduren les taronges d'or.

Tota encatifada de velluts y guarnida com una comtesa mitgeval per un torneig d'Amor, la vella escala's dexonda per a millor fruhir de la carícia breu d'aquell pujar y baxar de sabatetes fines y de sedes ab reflexes suaus.

¡Gracies a Deu! ¡Que lluny sembla avuy el ressò de les petjades dels dissortats y dels criminals!

D'esplet de festa, de notes, de color, de perfum de flors vessa'l Palau de nostra Generalitat, en aquesta diada. Y quan demà hauràn estat desats tapissos y domassos, y aplegats els derrers pètals de la diada, encara restarà'l perfum de les roses sospès sota les voltes, entre les randes gòtiques dels finestrals, en les repises

admirables, com un encens de festa santa qui parlarà als tristos qu'atravessin patis y sales, d'aures de llibertat florida y assoleyada.

¿Quina es la barcelonina que's llença al carrer en el matí del 23 d'Abril sense entrar en el Palau de l'Audiencia? ¿Quina no endressa, al passar al bell Sant Jordi de marbre del Aleu, un gentil esguart de retrobansa? ¿Quina, sense enlayrar un amable somriure a les randes de pedra grisa, a les ganyotes bonatxones dels monstres de granet? Es el somriure aquell, es aquell esguart de la barcelonina, els qui diuen: «Deu vos guart, Cavaller Sant Jordi, Deu vos guart, amichs antichs. Ja'm teniu aquí, altra vegada, joyosa y gloriosa de vèureus eterns... Soch la barcelonina qui ve com cad'any, a resar en l'altar tan nostre, y a cullir sota les voltes y de tradicionals sublims grandeses, el pom de roses qu'ha de florir y perfumar la seva llar, en la diada del Patró de Catalunya.»

¡Oh, Sant Jordi, Sant Jordi, brau y gentil cavaller! Vos qui sou Patró de nobles ardideses y de cavalleroses causes, vos qui lliurareu del drach la princesa Marguerida, la verge d'ulls blaus y trenes d'or, y li entregareu l'enemich rendit y lligat per el floch lleuger de sa cintura, guardèu la dòna catalana de tot perill; fèu-la victoriosa en totes ses empreses, y que sa gentilesa y sa virtut devinguin fortaleza, per a lligar, rendits, tots els drachs qui s'axequin contra sa personalitat de cristiana, de mare y de ciutadana.

Tornèu, tornèu, Sant Jordi, *brau soldat, cristià fervent, gran martre*, tornèu cad'any a portar la primavera sota les centuries de pedra, y fèu que la nostra terra, la del avensar àrdit, la de les lluytes fecondes, guardi sempre'l tresor y la joya de vostra santa tradició, florida y perfumada de Patria y de Poesia.

CARME KARR.

Sant Jordi en el Palau de la Generalitat Les roses

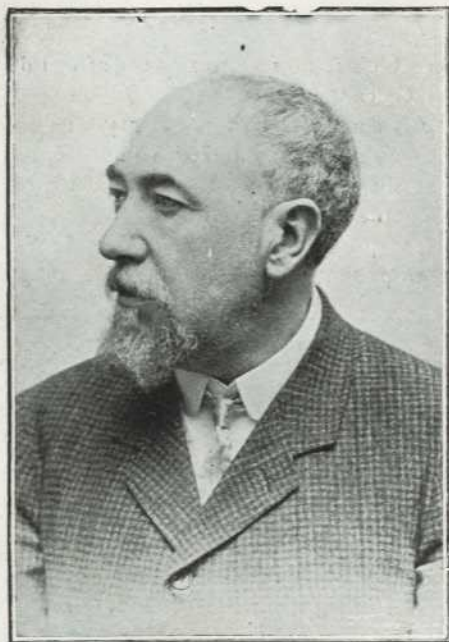

SANT JORDI. — Taules de flors en el pati del Palau de la Generalitat catalana

Una aclarida en el pati y en l'escala

CONCERTISTES

El mestre Carles G. Vidiella

DESPRES del concert de la senyoreta Monturiol seguí el d'un'altra dexebla del mestre Vidiella, la nena Carme Abella y Carlotta. Aquest petit prodigi, com podem ben justament anomenarla, es filla de Manila y compta solzament onz'anys.

Sols fa dos anys qu'ha reprès sos estudis baix la direcció del mestre Vidiella ajudat per la professora senyoreta Carlota Giró, donchs en 1908 a Manila havia

comensat la seva carrera de piano ab la senyora Gálvez, viuda de Reyes.

Els que tinguerem el pler de sentir-la la nit del seu concert en el Palau de la Música Catalana, no se'ns esborrarà fàcilment de la memoria el nom de la petita Carme y l'impressió fruhida.

La netedat y justesa d'interpretació, la seguritat y dolcesa al mateix temps, feren que la petita concertista obtingués un èxit ben franch, donchs ben merescut tenia l'entusiasme ab que se l'aplaudí.

Nosaltres, desd'aquestes planes, la felicitem de tot cor y un cop més fem extensiva aquesta felicitació al admiradíssim mestre Vidiella qui tants y tantes dexebls ens ha fet admirar y també a la seva mestre senyoreta Giró.

La sorprenent pianista Carme Abella y Carlotta. — (Ernest f.)

La professora Sra. Carlota Giró. — (Ernest f.)

PELS BELLS INDRETS DE CATALUNYA

Impressions d'excursionisme de nostres col·laboradores

PEL MONTSENY

CONVENSUDÍSSIMA estich que no es necessari mourens de la nostra terra per a admirar la grandiositat de la Naturallesa tant en ses montanyes com en ses hermoses valls y planes.

Una excursió feta al Montseny va recordarme altres fetes al cor del Pirineu y en alguns recons de Suïssa. Sembla impossible que tan aprop nostre s'hi pugui trobar una montanya tan plena de vegetació feréstega y hermosa.

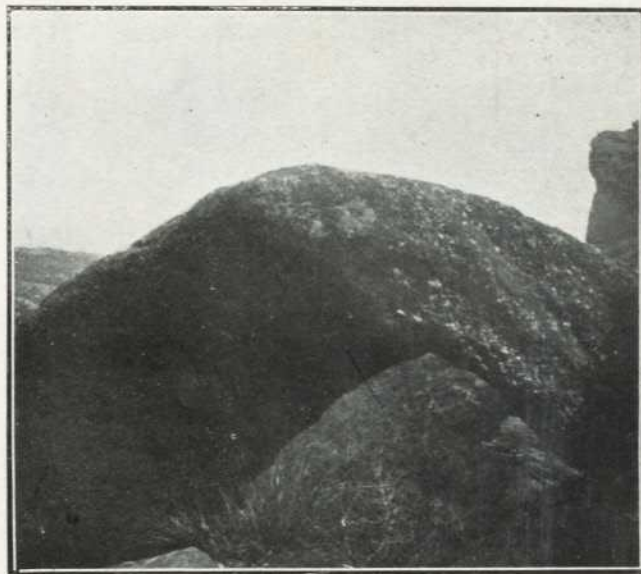
nya. Impossible's fa no restar extasiat enfront de la grandiositat d'aquells gegants.

Les boyres acabaven de donar al paysatge un aspecte somniador, sinó qu'a estones hauríem volgut trèureles totes per a que'ns dexessin descobrir ab tota claretat y precisió de detalls el panorama que desd'allí s'ovira.

Els boscos que tot anant de Sant Marsal a Santa Fè se troben, son imponents per la cantitat de magnífichs abets.

Camí dels cims

La roca foradada

Sols dos dies (¡y quan curts els trobarem!) varem poguer disfrutar atravesant el Montseny per Balenyà desde'l qu'un carruatge'ns conduhí a Viladrau, punt ahont se pot dir qu'arriba la civilització, ja qu'ademés de la magnífica carretera s'hi troba un excelent hotel ahont descansar.

Verament encantador per l'excursionista es d'allí en amunt,

D'aytal bellesa, d'aquí poch's anys (si axís continúa la invasió dels barbres) ja no'n quedarà rastre, gracies a la mà destructora del home qui acabarà ab ella. Sempre recordaré esborronantme la dolorosa impressió que'm produhí el soroll del xarrach en aquella quietut que tant parla a l'ànima!

Apesar d'haver comensat l'excursió ab un sol esplèndid,

arribarem a Santa Fè a la cayguda de la tarde, quan ja plovia. Però aytal era l'encant que'ns va produhir l'entrada en aquesta vall, qu'apesar de mullarnos no volguérem dexar de recórrer aquell tros de paradís que té per capsalera les Agudes.

Després de tot el dia de pujar y baxar montanyes ens semblaven aquella calma y benestar qu'allí's respiren un assoliment de somni.

Al dia següent continuarem el camí fins a Gualba havent admirat

el Gorch Negre y el Salt de Gualba, qu'es una cascata hermo-síssima que va capbussantse desde'l cim d'aquelles altures fins a les frondes de la vall.

Jo puch dirvos que d'aquestes excursions pels bells indrets de nostra terra sempre'n resta en el cor quelcom més d'amor per a ella y per el Deu qui'ns l'ha feta tan hermosa!

J. G.

Dalt dels matxos

al empendre la marxa a peu per uns corriols tan ideals que talment sembla que l'hagin de conduhir de dret al cel. Tot just dextat Viladrau enrera s'ovira a la dreta l'ermita de Sant Segimond encimada a la cresta d'una montanya, y un xich més enllà se contempla'l turó del Home y Matagalls.

L'ermita de Sant Marsal, situada en una petita vall que divideix el Montseny, sembla una gran miranda allí posada per a poguerhi contemplar a pler les dues naus de la monta-

En plena boscuria

PER LES COSTES ABRUPTES

NO recordo hont vaig llegir temps enrera un article d'encoratjament per a els que's quedaven a Barcelona durant els mesos d'estiu. Sols recordo qu'en ell hi vaig trobar indicats una pila d'indrets molt propers de Barcelona per a que'ls que no podien, per un motiu o altre, anar a fora, trobessin lo que potser en moltes de les petites viles d'estiu no hi trobarien.

La veritat es que no cal anar gayre lluny per admirar les bel·leses de nostres montanyes ni de nostres platges.

Una de les moltes excursions dels voltants de Barcelona, potser de les més interessants, es la del Castell d'Aramprunyà, en nostres costes de Garraf.

Anant ab el tren fins a Gavà, y prenent amunt la carretera fins al arribar al poble, el paisatge no es nou, ni tan sols agradable per als que no tenen la sort de ferho en un dia un xich núvol, donchs, la manca de frondositat dels arbres y la molta pols de la carretera, contribuïren a ferlo un xich pesat, com un pròlech dolent davant d'un bell llibre. Per sort, en menys d'un quart s'ha sortit del poble y aleshores comença l'excursió, la veritable y agradable excursió.

El camí es ample y cobert de verdor; y'ls arbres altíssims y olorosos recorden els de les boscuries olotines, tan bel·les y frondoses.

A una hora y mitja de Gavà, camí del Castell, se troba la ermita de Ntra. Sra. de Brugués (del segle XVI), santuari forsa interessant, encara qu'un xich renovada y malmesa per els qui volguent restaurarlo, li tregueren bona part de la bel·lesa que l'antigor li havia dexat y de la

qu'es una bella mostra una hermosíssima creu de terme.

Com — gayrebé — per totes les ermites, l'ermitana es una bona velleta rodejada de cabres no massa selvatges y de gallines no fetes per a ser tancades en una gavia. Tampoch hi manca el fidel gos, prim y torrat que surt a rebre, sense abordar, als excursionistes visitants de l'ermita.

L'ermitana, en un llenguatge un xich adquirit de les persones qui van a gosar d'aquells bells paratges, conta l'història de l'ermita y del castell d'Aramprunyà, del quin sols vegem la silueta retallada y senyorial encimada sobre la verdor dels pins.

Al voltant de les montanyes campegen unes roques grises y roges, molt semblants a les de la nostra montanya de Montserrat, y molta verdor arreu.

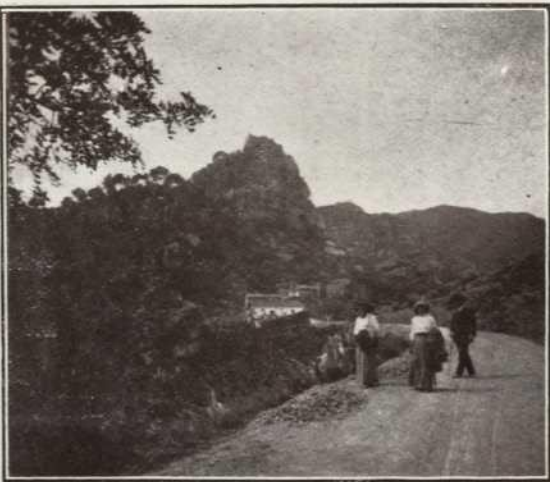
Del Castell que pertany avuy al senyor Girón, sols puch dirvos, encara que no hi varem pujar, — donchs havíem resolt tornar per Sant Climent a peu, — qu'encara que les millors de les seves joyes siguin al Museu de Barcelona, les muralles y mil curiositats, encara'l fan digne de ser vist y fruit. D'elles ens ne parla l'obra tan interessant, com magníficament editada, del erudit D. Francisco de Bofarull, *Memoria del Castell d'Aramprunyà*.

De la nostra tornada per l'horta del plà del Llobregat, me'n resta una amable recordansa d'uns camps verds y gemats, d'uns tarongerars coberts de flors y fruyts, d'uns ametllers vestits de blanch y rosa, gala de l'horta fèrtil y perfumada.

C. DE L.

Ermita de Ntra. Sra. de Brugués

Camí del Castell d'Aramprunyà

(J. Barba, f.)

ARTISTES CATALANES

Aquesta simpàtica artista, filla y germana respectivament del reputat dibuxant y del eminent compositor, comensà sa carrera artística als primers anys de sa joventut, essent per tant sa veritable inclinació y predisposició per al Teatre, manifestació espontània.

El seu esperit clarividient, la seva intuïció y talent adequats a profundisar fàcilment la psicologia de cada personatge, fent d'ells una veritable creació artística, son el principal factor que completa les qualitats naturals que l'adornen, la fan apta com poques per a conrear ab èxit l'art escènich.

El teatre clàssich pot dirse que fou el bressol de sa labor. Una de les primeres obres ahont inicià ses facultats fou

L'actriu Anita Pahissa y Jò

Edip-Rey, de Sòfocles, seguint a n'aquesta *L'Avar*, de Molière, *La Margarideta*, de Goethe, *La Fierecilla Domada* y *Hamlet* de Shakespeare.

Més tart, l'elogi unànim qu'obtingué per la genial interpretació de la obra d'Hervieu *Els tarats* (Les Avariés), se pronuncià encara més ab *La Hechicera* de Sardou, seguint després *Els Espectres* de Ibsen, y altres.

Les obres predi-

En lo "Lladre"

En "Hamlet"

lectes del repertori modern, *L'Ase d'en Buridan*, *La Verge Boja* y *Lladre* foren un gran alicient per a son desenrotll intellectual, donchs sa intensitat dramàtica adaptables al seu temperament d'artista la fan sentir per elles una veradera passió.

Multitud de drames y comedies d'Echegaray, Benavente, Galdós, els germans Quinteros, etz., etz., han sigut interpretades per ella.

Mar y Cel, *El pati Blau*, *La mare eterna* y altres de Guimerà, Rusiñol y Iglesias respectivament li han proporcionat estudis variats en els que ha dedicat tota l'ardor de sa joventut estudiantosa y plena de grans esperances.

La senyoreta Pahissa's troba avuy en plè vigor de sa joventut y de sa carrera. Els seus coneixements de francès y d'italià, axís com els de piano y cant, tant com l'ambient d'art en el que ha vingut trans-

correguent la seva existencia, li han permès arribar a una cultura que ben poques de nostres actrius possehexen, cultura que tan necessaria'ls es per a interpretar ab tota propietat els papers que l'autor els confia.

La seva gentil y original bellesa, son caràcter agradabilíssim y l'entusiasme fervent que per el seu Art sent, fan de Anita Pahissa, malgrat sa juvenesa, quelcom més que una esperança per a l'escena catalana, una realitat.

En «Els tarats»

En "La Verge boja"

NOTES BARCELONINES

El Dr. Lluç y Donya Eva Wiederker

EL nom de la Carme Monturiol, ve a ajuntarse al de sos ascendents il·lustres: en Narcís Monturiol, l'inventor del submarí y en Monturiol Tarrés, l'eminent pianista, y a fer honor per son talent de concertista als seus mestres en Joan Salvat y en Carles G. Vidiella.

Heusaquí la nostra benivolguda y simpàtica Eva Wiederker, la distingida violinista tan sovint aplaudida ab entusiasme, devinguda avuy la esposa feliç del reputat metge barceloní, el doctor Lluç. FEMINAL els desitja ventures sense mida.

La notable concertista Srta. Elsa Monturiol. — (Renom f.)

ÍNTIMA

A ma germana Concepció

POESIA DE J. AYNÉ RABELL

MÚSICA DE MERCÈ VILA RAVENTÓS

Moderat.

Quín greu me sab de

vèu - ret a vo - ra de les tom - bes! Tu ets un a - lè de vi - da, y a - xò es la ciu - tat

mor - ta. Tu ets sol de pri - ma - ve - ra ri - ent quan se de - xen - da, y a - xò es el sol que

cresc:

f

Feminal

l'en - sa son trist a - deu 'de pos - ta. Tu ets bran - ca ver - de - jan - ta de jo - ven - tut y

dim. p. *cresc: animando*

jo - ya, y a - xò es el tronch ben mûs - tich mar - cit y sen - se es - cor - sa! Quin greu me sab de

dim. p *rall.* *a tempo*

vèu - ret a vo - ra de les tom - bes! Tinch por que l'a - lè fre - da glas - si ton cor ben

p

jo - ve. No hi va - gis, vi - da mí - a, a - hont la na - tu - ra plo - ra.

f *p*

BERTA

ERA una tarde de les primeries de tardor, un dia d'aquells qu'entre anyoradís y esperansat un hom pensa en l'estació que fineix clara entre flors y cants d'aucells, y alhora, ab la que comensa: la de les vetlles llargues y dolsament íntimes que's passen a la vora de la llar.

El sol aplegava son mantell daurat derrerera unes roques llunyanes que s'alsaven feréstegues y entrebancades per espant dels mariners en les nits de fosca. Un ayre fresch barrejat de olors de rehina y de maresch, portava fins a la terrassa d'una casa, potser la primera que's construí en la serra y desde hont se disfrutava del hermós panorama del mar, les veus un xich afeblides de les sorgidores de xarxes, que assegudes entre la sorra passaven el dia, parant el sol que les feya velles abans d'hora.

Aquella caseta que durant el dia restava sempre ab les finestres closes, era'l niu d'una familia vinguda a menys, decendent d'una nissaga de nobles que s'havien tingut de recullir en aquell reconet, lo únich que'ls restava del gran patrimoni malversat. De bon matí, sortia la senyora vestida senzillament sempre de dol, acompanyada de la seva filla gran, que més animosa, s'havia avesat a n'aquella vida de solitud y que per rès trobava a faltar el luxu en que fou criada. Prenien el bany, y després, tot passejant, enfilaven el camí que les retornava a sa propietat. Les dones del poble les miraven ab ayre de compassió, car sempre per aquella pobre gent les dames; — la filla especialment, — guardaven algun somriure acompanyat d'algunes paraules amables.

May baxaven a la platja en les hores en que'ls demés banyistes hi feyen l'acostumada tertulia. Aquella tarde, les dues dones passaren llarga estona en la terrassa. La mare, asseguda en un balanci, se gronxava suaument, el cap tirat enrera, les mans passant per demunt de ses espatlles s'agafaven en el respall del balanci. Sa figura escultural que tants admiradors havia tingut un temps, se destriava ab contorns precisos sobre l'horitzó. Sa cara blanca y rosada y sos ulls blaus, tenien per march una cabellera encara rossa y ondejada que la feya més jove de lo que realment era. Una gran nostalgia se llegia en les faccions un poch dures d'aquella dona, severa, intolerable, qu'en el camp volia fer observar les etiquetes de la ciutat y de sa opulencia.

La seva filla, asseguda aprop seu en una cadira de jonch, els peus apoyats en un tamboret, brodava com sempre, coratjosa per alleu-

gerir la fexuga càrrega. De tant en tant alsava'l cap, y mirava a sa mare mostrantli la tela blanca ahont sos dits de fada anaven dextant el seu rastre profitós. Ella may se desanimava com ho feya la dama que s'havia dextat aclaparar pel dolor y s'havia sumit en tal apatia que tot li era indiferent, menys veure la feyna en els dits de sa filla.

Aquelles dues dones eren l'antítessis l'una de l'altra; tot lo que la mare tenia de superba y orgullosa, la noya tenia de senzilla y despreocupada, y axò feya que sense viure malament, s'abstinguessin una y altre de tenir gayres converses.

La mare, no s'havia ocupat may en rès de profit ni en la casa, y aquesta manca de costum, l'hàbit de luxe y a les festes, li feu insoportable la vida en el camp. La noya, veyia aquella mare, jove encara, revoltarse passivament contra la desgracia irremeyable, de lo que no's volia fer càrrech. Algunes amigues que no l'havien abandonada, anaven sovint a veureles. Berta hauria volgut que no n'haguessin tingut may cap de visita, car moltes vegades après de les converses d'aquelles dones frèvoles y sense cervell, veyia més trista la seva mare. Allavors, moltes vegades la filla necessitava tota l'energia per a treurela del llit ahont volia amagar sa tristesa.

Berta dexà'l teler, y aquella tarde volent distreure sa mare, comensà a entretenirla de coses insignificants, y mentres sos ulls avellutats reyen y sos llavis rojos se movien graciosos, la dama no feya atenció en l'alegria fingida ò veritable de la seva noya. De sobte dintre la casa se sentí una veu cridanera que li animà'l rostre. Y aparegué en la terrassa una dama vestida a l'última moda, qui corregué a abraçar a mare y filla. Després, les dues senyores, enrahonant baxet, somrihent com dues colegiales que parlen de llurs entremaliadures, enlassades les mans, passaren per devant de la Berta per a perdres en l'interior de la casa mentres el rostre de la noya se contreya sotal' impressió d'una pena gran. El sol era ben post; el mar, quiet, llis y serè, s'extenia magestuosament al infinit, y entre la verdor de les esmeragdines aygues, se balancejaven gracioses y coquetes algunes balandres y fins a la terrassa arribaven les veus espantades de les noyes que les ocupaven. Berta sola restava en la gran buydor, asseguda en la cadira de jonch, el bras esquerre caygut ab cansament, el cap brú apoyat en el respall, els ulls molt oberts y fixos.

En ses faccions s'hi retratava una decepció: si aquella dona no l'hi hagués anat a pèndreli la mare uns moments, ella no restaria sola en aquella hora melangiosa que comensava a durli recorts tristos que volia esborrar.

Contra sa costum, sentí una mena d'aburiment que la posà de mal humor y pensà en el germanet entremaliat que restava en el col·legi. Si l'hagués tingut allà haurien jugat plegats y sa mare no l'hauria renyada com quan la veyia jugar ab altres; y tornà l'anyoransa d'una infantesa que li hagués permès fer alguna entremaliadura, mentres a dins de la casa s'enrahonava de banalitats.

S'alsà resolta, mogué nerviosament el cap y s'apoyà en la barana, sobre'l camí, rumiant la manera de distreures de les cabories que volien fer niu en sa pensa.

Unes veus li cridaren l'atenció y escoltà. Aviat, sota seu, vegé una colla de baylets que pujaven camí amunt ab grans mostres d'alegria. Se retirà y anà dret a la porta per hont devien passar aquells menuts, y'ls esperà. Els petits, al vèurela, restaren mitx avergonyits: ella'ls encoratjà y enrahonà ab ells; y junts

sortiren al camp. Entremitx d'aquella canalla descalsa y mal arranjada, ab llurs caretes cremades pel sol, comensà a córrer y a jugar com si hagués nascut entre ells; després se'ls endugué a la terrassa y allà asseguda a terra, com si fos una lloca voltada dels seus pollets, els hi contà rondalles, els acaricià y arreglà'ls cabells despentinats d'aquells petits pescadors y futures surgidores de xarxes. Tot seguit, ab son caràcter senzill y alegre, se feu mestressa d'aquella quitxalla, y al despedirlos els hi recomanà ab gran manera que hi tornessin cada día.

Se feya fosch quan els petits se'n anaren acompanyats per ella fins a la sortida. Al retornar, Berta estava satisfeta de sentir que ses galtes morenes eren totes sofocades; se topà ab sa mare y la visitanta que la miraren durament; mes ella, com si no hagués comprès aquella mirada, se posà a riure y abressà barroerament a la seva mare que casi estigué temptada de rebutjarla, sense compendre la ansia de tendresa y d'amor que commovia la seva filla.

MARÍA DOLORS CORTADA.

ESTADÍSTICA CURIOSA

Si hem d'atendre a un estudi del sabi estadista nortamericà Mr. St. Gulischambarow, resta avuy sense efecte aquella creensa popular de que l'element femení sobrepuja d'aytal manera al masculí, qu'en el genre humà correspondrien tretze dones y mitja (!) a cada home.

(A propòsit d'aquesta asseveració, recordo qu'un bromista castellà poch galant, valentse d'un *ditxo* popular y afirmant qu'era axò natural, donchs «lo malo mucho abunda», rebé d'una dona aquesta resposta, filla també del dir anònim: «Ya! Pero lo que mucho abunda no daña.»)

Sembla, donchs, qu'avuy el nombre d'individuos que poblen l'Univers ascendeix a la respectable suma de 1,700 millions, y qu'entre aquests hi hà un excedent de 5.400,000 homes, ò sien 990 dones per cada 1,000 homes.

Lo curiós del cas es que aquesta diferencia no es repartida per un igual en les cinch parts del món.

Europa ofereix un contingent de 1,027 dones per cada miler d'homes (admetent que aquestes 27 senyores sobrerres formin part de les sufragistes angleses y de les anti-masculinistes)...

L'Àfrica dona 1,045 dones per cada 1,000 homes, explicant axò, en certa manera, la poligamia autori-

sada pel Coran, solució sobre la que tal vegada haurien de meditar un poch les feministes angleses.

En les altres parts del món les dones son en minoria. Amèrica té 964 dones per cada 1,000 homes, Àsia 961, y 637 Austràlia.

En algunes regions aqueix desequilibri es formidable, com succeeix en la Ouganda africana, hont cada 1,000 homes correspon a 1,467 dones, mentres que les conques mineres del Alaska no ofereixen més contingent de dones que 389 per 1,000 homes.

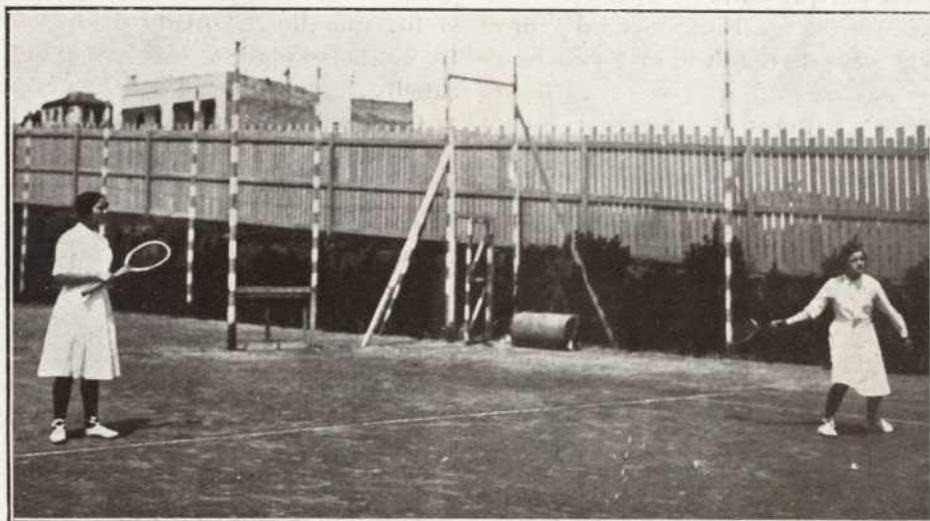
Axò comensa a preocupar els gestors dels afers humans, qui veuen una solució a n'aquest conflicte de les rasses fomentant una emigració femenina vers els païssos menys... favorescuts y estigmatissant l'egoista secta dels Mormons americans, polígams irreductibles qui detenen indegudament un excés d'esposes.

Ara un nou conflicte deurà presentarse dintre d'aquesta solució: ¿Quin apòstol podrà persuadir als 5.400,000 homes solters que sobre'l món viuen, dels benefets que a la humanitat portaria una immigració de sufragistes angleses ò d'africanes de pell negra y oliosa?

Ecco il problema!

E. L.

LES CAMPIONES DEL LAW-TENNIS

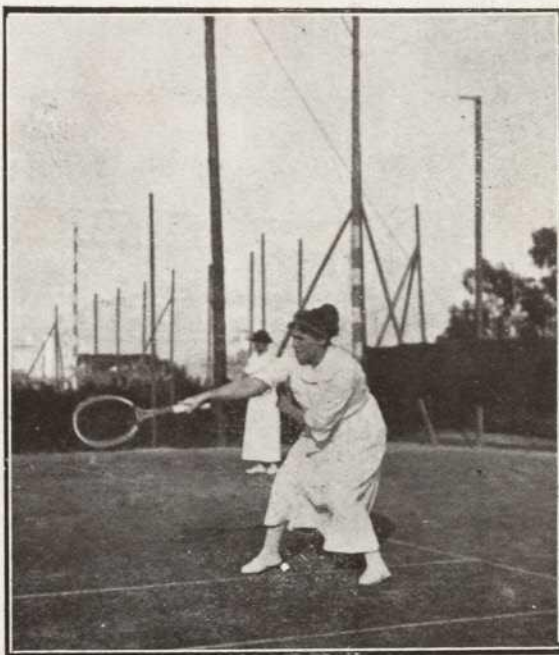
Les senyoretes Marnet

HAN resultat verament interessants els partits de lawn-tennis jugats ab motiu del Campionat internacional organitzat per l'Associació de Lawn-tennis de Barcelona.

L'importància dels premis oferts, la cooperació de notabilíssims jugadors estrangers, han donat lloch a qu'enguany els partits fossin disputadíssims, essent extraordinària l'animació que regia en les pistes del R. L. T. C. del Turó durant llur celebració.

Els jòchs finals interessaren en gran manera, puix foren molt competits y jugats ab art forsa remarcable.

En els partits individuals de senyores y mixtes, — el primer guanyat per la californiana Miss Ryan, — sobressortiren Mme. Decugis y les nostres campiones d'Espanya se-

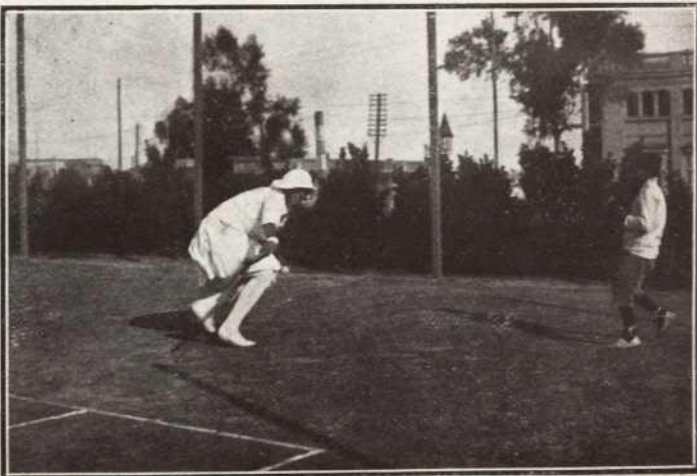

Mme. Decugis

nyoretes Marnet, en les primeres, y en les segones, les senyores y senyoretes Witty, Heneke, Margarit, Sagredo, Alexander, Subirana, Picabia, Huguet, Ribas, Noble, Himmeheber y altres. Totes elles demostraren l'afició y destresa de la dona en aquest sport, al que de dia en dia semblen aficionar-se més nostres barcelonines, — gracies al exemple de les estrangeres, — com prenent sens dubte la importància que té'l cultiu de la educació física, tant per a conservar la salut y la ufanía com per a augmentar la bellesa y apartar la dona de caure en una excessiva y depriment frevolitat ò en aquella apatía y passivitat que no solzament la priven d'interessar-se per tot lo qu'es intel·lectualitat, sinó que la fan sedentaria en extrem, y adhuch en detriment de sa salut y de la estètica.

La senyora de Sagredo

La senyoreta Subirana

De la poetissa mataronina Francisca de Paula Andreu

A LA VERGE D'AVILA

Restant extasiada la virginal Teresa,
s'envola per l'Empiri son cor enamorat,
rebut la viva flama de mística dolcesa
que l'esperit delecta com nèctar regalat.

Ovira estols de martres ab palmes de victòria
qu'enjoyen les riberes del cèlich Paradís,
y veu l'estol de verges espurnejant de gloria
qui abrassen amoroses l'Espòs ab dols encis.

D'aquexes abraçades tendrissimes y pures
floreixen llirs y roses de virginals olors
qui embaumen ab llur flayre les eternals albures
d'aquell Edèn de joia y divinals amors.

Y arriba aquí a la terra, d'aquexos llirs y roses
l'aroma que delita, l'hermosa y clara llum,
y l'esperit s'axeca demunt les altres coses,
per aspirar l'essència del Llir d'etern perfum.

Aquí'l cor de Teresa apar com que s'esflora;
son ànima delira d'arbolat amor:
no es foch que guspireja, es flama que devora,
y en mitx de sa agonia se mor per que no's mor.

Per ordre del Altíssim, del Sant Empir llensava
sageta ardenta y destra, la mà d'un serafi,
y la ferida dolsa el cor li traspassava,
dexantla desmayada de pur amor diví.

Posada en el martiri d'aqueix dolor sens mida,
la ploma de Teresa tampoch emmudirà;
més enlayrada encara, fruhint de nova vida,
armoniosa y dolsa sa lira cantarà.

Les notes qu'ella exhala son càntichs d'anyoransa
que brollen de son estre ab místichs resplendors.
Oh Verge enamorada! Tes notes d'esperansa
son per els cors en pena, el bàlsem goridor.

LLIBRES DE LA VERGE

Poncella florida,
fillet de ma vida,
repòsa en mos brassos, somnia en mon cor.
Te vetllen arcàngels,
te canten els àngels
festives corrandes de cèlich amor.

Ta cara de rosa,
qu'avuy s'es desclosa,
es l'alba encisera d'un dia felís.
Ta boca gemada
floreia que's bada
llensant dolsa essència del bell Paradís.

Tos ulls son estrelles,
y son tes mans belles
més dolses que bresques de preuada mel,
que treuen l'aspresa
y sembren dolcesa
arreu per la terra, de gracies del cel.

L'albada primera
besante encisera
vestida de perles, gronxolarte vol,

mes de ta mareta,
flayrosa violeta,
reposa en la falda, qu'es millor bressol.

No ploris, aymia,
del món alegria;
lo sol s'ennuvola vegente plorar.
Lo meu cor esberles
quan veig exes perles
per ta cara hermosa, tristes rodolar.

¡Oh fills de la terra!
dèu treva a la guerra;
copsèulo aqueix lliri de raigs divinals;
al Reyet que plora
per l'amor qu'anyora,
texiulhi garlandes de cors virginals.

Poncella florida,
fillet de ma vida,
repòsa en mos brassos y sobre'l meu cor.
Te vetllen arcàngels,
te canten els àngels,
y't guarda ta mare ab immens amor.

PAGINES PELS PETITS

ELS ULLS DEL PETIT PRÍncep

CONTE

DESDE les terres més llunyanes arribaven embaxadors reials, per a homenatjar al nou nascut, l'infant brú de galtes rosades y ulls enigmàtics, Príncep hereu de la Corona d'Islandia.

El Rey y la Regina, rebien ab tot l'explendor als representants dels més apartats regnes, agraïnt la finesa de llurs reys. Y'l petit Príncep els hi somreia desde'l minúscol bressol de nacre y or, cobert de teles riquíssimes, texides ab les mellors sedes.

Els ulls del fill dels reys d'Islandia brillaven entre les sedes, l'or y'l nacre, com joyells desconeguts. Eren tot un enigma's ulls del petit Príncep; grossos y negres, extranyament brillants, esguardaven fixament als homes que li portaven l'homenatge de llurs Reys, com si aquell còs menudet, hagués esment, tot just nat, del esplendor del seu bressol. Tots els embaxadors restaven meravellats del poder d'aquells ulls negres y brillants del futur sobirà y tots s'emportaven als seus països el recort d'aquell esguart, y una volta en llurs Corts, ne parlaven com de quelcom meravellós.

La fama d'aquells ulls corregué per tot el món; atravessà ciutats, pobles, montanyes y mars, y perxò cada dia arribaven noves embaxades dels països més llunyans, atrets pel màgich encís de aquells ulls enigmàtics.

Va arribar un dia una Princesa de terra llunyana, princesa que també tenia's ulls brillants y enigmàtics en la seva cara d'ivori. Prou digué ella que feya la visita pera testimoniar la seva estima al descendent dels poderosos reys d'Islandia, però sols hi havia acudit empena per la enveja, pera comparar ella mateixa'l poder de aquells ulls ab els seus, puix segons el dir de la gent, els superaven. En efecte, els ulls del Infant

eren més grossos y brillants que's de la princesa de llunyanes terres.

Y esdevingué que la Princesa va sentir néixer dintre seu un foll desitx de fer desaparèixer l'infant quals ulls eren més hermosos que's seus.

L'empresa era difícil, gayrebé impossible, més la Princesa envejosa no va espantarse, ans al contrari, com si les dificultats esperonessin el seu desitx, feu el ferm propòsit d'emportarsen a la criatura que guardava en son rostre uns ulls admirats per tot el món.

Entre's seus servents, tenia la Princesa una esclava, nomenada Zubila, qui era la depositaria de tots els secrets de la seva mestressa. Y aquesta va contarli'l desitx que l'abrandava d'emportarsen el fill dels reys. La seva crudeltat no arribà fins a volguer vessar sanch ignocenta; sols volia emportarsen al seu país aquell infant que no tenia altre culpa que ostentar uns ulls més brillants y enigmàtics que's seus. L'esclava va jurar a la Princesa que als pochs dies veuria complerts els seus desitjos.

Tenia l'esclava certes receptes extretes d'un llibre qu'havia pertenescut a un nigromàntich de la seva familia. Y ab aquella recepta, escrita ab lletres per elles sols llegibles, va tancar-se en una cambra y conjuminà uns polvos que tenien tots els colors del arch de Sant Martí.

Al acabar, satisfeta, el seu treball, va buydar els polvos en una capseta d'ivori, forrada de ferro, en la que abans hi havia colocat una capa d'estopa. Aleshores va anar a cercar a la Princesa, a la que digué:

— Oh la meva magnànima senyora! Ja tot està prest pera servirhos. A una ordre vostra, m'encamino al palau en cerca del petit Príncep, causa de la vostra infelicitat.

LICOR DEL POLO.

Unich dentífich aclimatat a Europa y a Amèrica, sens que jamay, com la bona música, passi de moda. Lo prefereix el públich després de 43 anys de compararlo ab tots els dentífichs nacionals y estrangers, puig se va convèncer després de repetides probes que's supera en bondat y en preu.

— Vés, vés tot seguit, que ja'm friso per a tenirlo davant meu; però procura sobretot no ferli cap mal. —

L'esclava no's va fer repetir l'ordre, sinó que va agafar la caxeta d'ivori y després d'empassar-se una copa d'un líquit misteriós, va fer via cap el palau.

Era en l'hora baixa, en que'l cel esdevé roig y pausadament les ombres envolcallen la terra. En aquella hora, els reys d'Iscanlandia tenien recepció y davant del seu fill passaven vassalls y delegats estrangers pera saludarlo. L'esclava va presentar-se, ab alguns criats, com embaxadors d'un altre país, y arribant als peus del bressol reyal, digué als reys d'Iscanlandia:

— Reis poderosos, la meua Senyora desde'l llunyà país, que no li es possible abandonar, me encarrega salutir en nom seu al Príncep vostre fill y als pares ditjosos qu'han portat al món tan bell infant, que un jorn serà un dels reys més poderosos. Permeteu, donchs, que, també en nom seu, fassi al Príncep el petit obsequi d'una capseta d'ivori, esculpida pels més hàbils artistes del país de la meua Princesa y senyora. —

Y dit això, l'esclava va dexar al peu del bressol la capseta d'ivori, l'obrí y encengué l'estopa. Al moment va axecarse una lleu fumera, ab una flayre barreja de les millors essències, que s'escampà per tots els àmbits del palau. Era una flayre tan exquisida que tots els que's trobaven al palau en restaren com extasiats y aviat varen perdre'l món de vista, cayguent en una sòn tan irresistible y profunda que ni temps els restà per a canviar d'actitut.

Reys, hereu, embaxadors, soldats y criats, varen adormir-se al respirar aquell delectós perfum al que sols varen resistir l'esclava y'l seu seguici.

Quan els vegé a tots inutilitzats, va despullar a la dida y posant-se les seves robes agafà a l'hereu de la corona, que dormia profundament, y va sortir del saló.

El palau restava quiet com si estés deshabitat, però per tots els indrets s'hi veyen centinelles, que, recolzats en llurs armes, dormien tranquil·lament a impulsos d'aquell perfum, al que no resistia ningú qu'entrés al palau, car s'havia expandit per tots els recons. L'esclava va atravesar decidida salons y corredors y així pogué sortir al carrer ab la preciosa càrrega.

No hi hà que descriure l'alegria de la Princesa, al tenir en sos brassos l'envejat Príncep d'ulls enigmàtics. Però no hi havia temps a perdre. Cada segon que passava era una amenaça a la seva seguretat. Els efectes del perfum durarien un dia, però d'un moment al altre podia descobrir-se lo succehit. Era qüestió de fer desaparèixer l'infant; y així ho varen fer. Degudament dis-

fressada, l'esclava, portant el Príncep, va sortir de la ciutat, sense que ningú sospités que ab ella sortia la futura reialesa.

La Princesa va restar quelques dies a la ciutat, per acompanyar als reys en llur pena, ajuntant a les d'ells les seves llàgrimes, per la immensa malventura.

..

Varen passar anys, anys de dolor pels reys de Iscanlandia qu'havien perdut el fill, sense que may més n'haguessin tingut noves. La Princesa havia vist marcir-se la seva joventut y fins en la seva negra cabellera ja hi destacaven fils d'argent, vanguardia de la vellesa. No tenia espòs ni fills per a endolsirli la vida, car no s'havia volgut casar, per no trobar cap home digne de possehir la seva extraordinària hermosura.

Y no obstant la Princesa estimava; estimava ab tota l'ànima a un jovincel qui possehia uns ulls extraordinàriament brillants y enigmàtics. Era'l Príncep hereu de la Corona d'Iscanlandia, que ignorant la seva alta naxensa, vegetava apartat del món, en un palau rodejat d'hermosos boscos, pels que vagava en les hores lliures d'estudi.

Tenia al seu voltant poch servidors y rebia com a única visita a la Princesa, la que cada dia se sentia més atreta a la bellesa del jovincel, a qui tant havia envejat, arribant a estimarlo tant com abans l'envejava.

La Princesa cansada de governar, sols pensava en la manera de poguer dexar al trono un digne successor. Mes, ¿còm trobarlo? Sense marit, sense fills, sense afectes... El seu pensament corria tot seguit darrera'l jovincel d'ulls brillants y enigmàtics... Y va decidir ferlo Príncep de la seva nació.

Però, ¿còm imposarlo al poble? ¿Còm explicar d'ahont prevenia aquell jove que volia asseure al Trono? Casantshi. ¿Casantshi? Si ella tenia ja molts cabells blancs y ell era un jovincel... Per altra part, el poble li exigiria que'l seu marit portés sanch reyal, y aquell jove als ulls de la nació, no podia ostentar cap nom ni ascendencia.

No hi havia més; la determinació estava presa y'l faria Príncep malgrat tot. El poble prou aca-taria la decisió de la Princesa altiva.

Y'l va fer Príncep; però'l poble va revoltarse contra l'intrús y's va axecar en armes. La revolta siguié formidable, el Trono va trontollar y s'en-derrocà ab estrèpit.

La Princesa y'l fill dels Reis d'Iscanlandia varen ésser fets presoners y aquella va comensar el seu calvari, car temia més per la vida del Príncep que per la seva; tant, que va decidir-se a confessar la llunyana aventura.

AYGUA DE COLONIA DE ORIVE. Buquet especialíssim, millor que les estrangeres de preus elevadíssims. Per a prova 3 rals frash.

Aleshores el poble emocionat per les desventures de aquell jovincel que tants anys havia restat allunyat dels seus pares, va compadirsen y creyentlo apte, tant per la seva naxensa com per les seves dots personals de regir la seva nació, va revestirlo Príncep en grans festes populars, fent d'aquella nació y de la Iscanlandia una sola, forta y ditxosa.

En quant a la Princesa, varen dexar en mans del ofès la seva sort, per que castigues de la manera que cregues justa el seu crim. Però, generós, sols va exigirli que l'aconsellés en regir els destins del poble.

No cal ponderar l'immensa alegría dels Reys d'Isca-landia, qui vegeren ressucitat al fill que creyen mort, y, també generosos, varen perdonar a la dòna que tant els havia fet patir.

Y axís mateix els pares varen declinar el Trono al fill, Rey de dos païssos, y'l seu enlayrament al soli y la unió d'abdós nacions va celebrarse de tan esplèndida manera, com no's recorda festa parella desde que'l món es món.

Y ara aprenguéu, petits amichs, de que manta volta'l mal se gira contra'l que'l fa y també que cal sempre tornar be per mal, imitant al hereu de la Corona d'Isca-landia.—X.

A. Ehrmann

¿Me vols posar una mica de **PETRÓLEO GAL** per que fassi olor com tu, mareta meva?

El proxim diumenge, día 4 de Maig, diada dels **JOCHS FLORALS** sortirà el primer quadern de

Lectura Popular
Biblioteca d'autors catalans

Cada dijous — 10 cèntims

La bona literatura catalana ha quedat, fins ara, tancada en el llibre que, per son preu, el poble no pot comprar. Y, naturalment, el nostre poble no ha pogut ferse seva la nostra literatura. — I l'obra literaria no ha de ser patrimoni d'uns quants, ha de ser de tothom; y si no arriba a tothom, no compleix el seu fi. — El poble que no té una literatura propia ò no se la fa seva, no es un poble sencer. — Aquesta Biblioteca ve a esmenar la falta, posant setmanalment en mans del poble, per 10 cèntims no més, tot los autors més celebrats del nostre Renaxement, tots, sense distinció de cap mena. Axí anirà conexentlos y estimantlos, y axí estimarà cada día més la seva llengua. — Que'ls bons catalans responguin al nostre sacrifici, qu'ns ajudin a propagar aquesta Biblioteca, y logrerem entre tots l'objecte que'ns proposem.

Condicions. — LA LECTURA POPULAR sortirà en quaderns de trenta dues planes contenint: el retrat del autor, una noticia biogràfica, y alguna de les seves obres més notables. — Alternaràn en aquesta publicació la poesia y la prosa ab la producció dramàtica. — Essent aquesta Biblioteca una obra de divulgació, obra exclusivament patriòtica, sense cap mira utilitaria, se vendrà sos quaderns al ínfim preu de DÉU CÈNTIMS trobantse a totes les llibreríes, centres de suscripció, kioskos, etz., y en aquesta **Administració: Mallorca, 287 - Barcelona.**

Suscripció. — Per major comoditat dels lectors, s'admeten suscripcions a **5 pessetes l'any.**

MOSAICS E F ESCOFET & C

Ronda Sant Pere 8

Emulsió 'KEPLER'

(Marca de Fàbrica)

DOLI DE FETJE DE BACALLA AB
EXTRACTE DE MALTA

Aquest excelent aliment tònic se
prescriu a les persones debilitades y
tuberculosos pels metjes més
notables.

Aumenta la forsa y el pes

En totes les Farmàcies Burroughs Wellcome y Cia.
Londres
Sp.P. 308

FÒRA PÈL MOXI

Polvos cosmètics de FRANCH

DEPILATORI QUE NO IRRITA LA PELL

TREU EL PEL MOXI EN DOS MINUTS

MATA L'ARREL

BORRELL: Comte del Assalt, 52 (Carrer Nou). - BARCELONA

S'envia per correu certificat anticipant pessetes 3'80

AYGUA CIRCASSIENNE FONTAINE

PER A LA BELLESA

Unica composta de productes
dermatològics, que obren
sense perill, com a tònic de
la pell. A la vegada que ab el
seu ús diari s'obté un cutis
sedós y blanc, se logra que
les cares pàlides s'animin ab
un color rosat, y que les ver-
melloses, per circulació vi-
ciosa de la sanch, adquirixin
vida normal y, per lo tant,
aqueix color rosa propi d'un
cutis sà. A les poques aplica-
cions d'aquesta especie de
massatge semilíquid, desapa-
rexen les arrugues, taques,
erupcions, etc. Preu: 4 pes-
setes el frasc a les bones
Perfumeries y Drogueries. —

Dipòsit: E. SARRÀ, Ronda de Sant Pere, 7. — BARCELONA

POESIES

DE

Dolors Moncerdá

Preu: 2 ptes.

POESIES

DE

Victoria Penya

DOS VOLUMS

Preu: 4 pessetes

Fosfo.Glicorola
DOMENECH
FERRUGINOS
LECTINAD
MOSTRAS DE FRANCH
PODEROS TONIC
RECONSTITUYENT
B.DOMENECH Ronda S. Pau, 71.
BARCELONA

DOS SECRETS
I FORA CABELLS BLANCHS!
TINTURA SENS IGUAL
Reyna de les Tintures
Inmillorable pera
tornar als cabells
blanchs el seu co-
lor primitiu.
Higiénica - Inofensiva
Us molt facil.
No usar mes que la
"SENS IGUAL" de G. BERNET.
NOMES PELS-FORA PEL MOXI
El "DEPILATORIO EXCEL-
SIO" perfectament efica y ab-
solutament inofensiu y instantani.
suprimeix pels y pel moxi y dona
gran suavitat a la pell.
¡Cuidado ab les falsificacions!
Preparats per G. BERNET, Farmacèutich
14, Plassa Saint-Espirit, Bayona.
Se troba: En les principals
perfumeries y perruqueries.

CICLOS
SANROMA
Salmo, 68.
Barcelona

IMPOTENCIA
DE AMBOS SEXES
Radicalment curada a tota edat per les
PILDORAS OURLANIA
Nou descubrimet. - Immens exit
Tractament energich y sens perill.
Curació garantida ab un sol frasc.
Envio discret. Preu del frasc 10 francs.
Frac ab instruccions per correu, ptes. 12
En Barcelona: VIUDA de SALVADOR
ALSINA, - 4, Passatge del Crèdit.
LABORATOIRE NORDERN
— 31, passage du Havre, 31. PARIS —

POESIES

DE

JOSEPHA MASSANES — Preu: 2 pessetes

MARCA REGISTRADA

Ab el preciós DEPILATORI VICTORIA

de fama universal, desapareix al acte el
pel moxi de la cara, brassos, etc., y ma-
ta l'arrel sense irritar la pell. Se garan-
tisa. Un frasco: a Espanya, 4 Pessetes. DE VENDA: Barcelona:
Hospital, 2, drogueria; V. Ferrer, Princesa, 1; S. Banús, Jaime I,
18 — Saragossa: Don Jaime I, 21, drogueria. — Santander:
Plassa de las Escuelas, 1, drogueria. — Bilbao: Drogueries de
Barandiarán y C.ª — Murcia: Plassa San Bartolomé, 1, drogueria. — Alacant: Plassa Reina Victoria, 1, farmacia. — Reus: Monte-
rols, 25, merceria. — Manresa: San Miguel, 38, merceria. — Mataró: M. Pera, Amalia, 23. — Valencia: Pintor Sorolla, 2, farma-
cia. — San Sebastián: Plassa Guipúzcoa, 6, drogueria. — Palma de Mallorca: Càrmen, 28, farmacia. — Sevilla: Basar de la Cam-
pana, Campana, 5. — Madrid: Carrer Ancha de San Bernardo, 15, farmacia y Mayor, 1, perfumeria. — Santa Cruz de Tenerife:
Plaza Constitución, drogueria. — Vigo: Principe, 48, drogueria. — Habana: Teniente Rey, 41, drogueria. — Buenos Aires: A. Gar-
cía, carrer Brasil, 944. — Se ven a les principals Farmacies, Perfumeries y Drogueries d'Espanya y América. — AL POR MAJOR.
Argenté Costa y C.ª, carrer de Sant Isidro, 13, BADALONA - (Barcelona).

BELLESA

Lo millor del món pera embellir y
conservar el cutis, sense necessitat de
usar polvos, es la deliciosa
Crema líquida ANGELICAL CUTIS
(blanca y rosa) dona al rostre, brassos
y bust una blancura de perla, finura y
brilantor insuperable. Ab el seu ús, la dona jove es realza sa
hermosura y la dama de edat rejoyeneix y embelleix. Desapare-
xen els barbs, taques, pigues, arrugues, grans, etc., y les cares
grexoses. — Se garantisa. — Un frasco: a Espanya, 4 Pessetes.
— Alacant: Plassa Reina Victoria, 1, farmacia. — Reus: Monte-
rols, 25, merceria. — Manresa: San Miguel, 38, merceria. — Mataró: M. Pera, Amalia, 23. — Valencia: Pintor Sorolla, 2, farma-
cia. — San Sebastián: Plassa Guipúzcoa, 6, drogueria. — Palma de Mallorca: Càrmen, 28, farmacia. — Sevilla: Basar de la Cam-
pana, Campana, 5. — Madrid: Carrer Ancha de San Bernardo, 15, farmacia y Mayor, 1, perfumeria. — Santa Cruz de Tenerife:
Plaza Constitución, drogueria. — Vigo: Principe, 48, drogueria. — Habana: Teniente Rey, 41, drogueria. — Buenos Aires: A. Gar-
cía, carrer Brasil, 944. — Se ven a les principals Farmacies, Perfumeries y Drogueries d'Espanya y América. — AL POR MAJOR.
Argenté Costa y C.ª, carrer de Sant Isidro, 13, BADALONA - (Barcelona).

LAS NOVEDADES

MAGATZEMS

de Robes para Senyors,
Senyores, Nens y Nenes

Confeccionades y a Mida

■ ■ ■

Vestits pera Senyora : Trage Sastre : Bruses : Re-
fajos : Faldilles : Echarpes : Colls : Pelleteria

Camiseria : Gèneros de Punt
Guants : Corbates : Sombre-
reria : Sabateria : Articles
pera viatge : Bisuteria : Ob-
jectes pera regals : Paray-
gues : Bastons : Impermeables

Rambla d'Estudis, 14 y Canuda, 2

Telèfon 2013 * BARCELONA